

Dit is het verhaal van Leen van Wingerden.

Hij is geboren in Rotterdam- Charlois, in 1939. .

Zijn vader is J.L.van Wingerden,1907-1986 en zijn moeder J.A.M.Fruytier, 1907-2000.

Leen groeide op in de stad, en later speelde hij vaak bij de Waalhaven, waar een duikboot basis was geweest in de oorlog. Ook een vliegveld, in hun huis hadden Franse piloten gewoond, die bij het uitbreken van de oorlog naar hun land waren teruggekeerd.

Eens gebeurde er iets vreemds.

“Bij het voetballen vond ik een zilveren herenhorloge. Toen ik het schoonmaakte zag ik dat er een naam in stond gegraveerd. Mijn naam! Leen van Wingerden! Dat was een heel rare gewaarwording. Ook mijn ouders waren onder de indruk. Later hebben ze de eigenaar op weten te sporen, hoe, dat weet ik niet meer. Hij bleek in Zeeland te wonen en was geen familie van ons. Zulke dingen zijn later in mijn leven nog vaker gebeurd“.

Leen bezocht de Montessori Kleuterschool, de Lagere School, de MULO en daarna de Kweekschool. Eigenlijk wilde hij liever gaan varen, maar zijn vader, die in de haven werkte, heeft hem dat sterk afgeraden.

Hij behaalde zijn hoofdakke en ging in 1959 aan het werk op een lagere school in het oude Noorden.

In de avonduren studeerde hij voor de aktes Frans en Engels. Zijn hoofdakke gaf hem ook de bevoegdheid om geschiedenis en Nederlands bij het vervolgonderwijs te doceren, dus hij had veel mogelijkheden!

Door zijn studie had hij uitstel van de dienstplicht gekregen, maar toen de NieuwGuinea kwestie in beeld kwam werd hij opgeroepen.

In 1961 trouwde hij met Adriana Johanna Brinkhuijsen en in 1962 moest hij in dienst!

Hij had zijn vrouw op de Kweekschool leren kennen, ze woonde met haar ouders sinds 1959 aan de Rembrandtsingel in Capelle aan den IJssel en omdat het nog steeds volop woningnood was trokken ze bij haar ouders in.

De periode in dienst, in Ermelo, heeft niet zo lang geduurd, hij heeft wel een opleiding tot officier gekregen, maar na een jaar zwaaide hij af. Ontslagen “zonder schuld”. Te weinig organisatietalent! Hij brak er nog wel zijn kuitbeen.

In 1963 ging hij werken bij Meester Cupedo, op de Slotschool.

Daar had hij het goed naar zijn zin, bij het onderwijs voelde hij zich als een vis in het water.

Doordat er te weinig personeel was, had hij op een gegeven moment twee klassen tegelijk! De lokalen lagen tegenover elkaar, dus lieten ze de deuren open. De ene klas had 52 leerlingen, de ander 40. In de eerste klas waren twee bij-de-hande meiden van een jaar of twaalf, Beppie Bonte en Ria Brussee, dat waren de hulpjuffen en het ging nog goed ook!

Ook sport had zijn onverdeelde aandacht, vooral voetballen.

” Ik heb altijd gevoetbald. Eerst gewoon met de jongens op straat, later op school, op het schoolplein. Met de jongens van het oude Noorden zijn we kampioen geworden.

In Charlois was ik lid van CVV, en in 1959 werd ik lid van VVCapelle, die zat toen nog aan de de Ruitersstraat. Na mijn militaire dienst werd ik daar jeugdtrainer, dat was een fijne tijd, we wonnen kampioenschappen. Ik was altijd met de jeugd in de weer, op pad om bij een andere club te spelen, voor dag en dauw uit mijn bed, druk, maar heel dankbaar werk!

In 1964 heb ik samen met Jan Kaptein en wethouder Heuvelman het nieuwe terrein geopend.

Mijn aspirantenelftal was toen net kampioen van de IJssel en Lekstreek.

Mijn vrouw werkte in die tijd eerst in Rotterdam, maar later kwam ze ook bij de Slotschool lesgeven. Ze wilde eigenlijk liever verder met tekenen en handenarbeid, maar er was een groot tekort aan onderwijzend personeel. Toen ik in dienst was, heeft ze zelfs een jaar gratis gewerkt, want haar salaris werd van mijn soldij afgetrokken!

Er was ons een eigen woning beloofd, maar ondanks al ons vragen kwam die niet!

Toen maakte ik kennis met het hoofd van een school in Krimpen. Die zei: Kom bij mij werken, ik heb een baan voor je en ook een huis!

Die week stond er in de IJssel en Lekstreek, Leen van Wingerden gaat naar Krimpen!

Toen ik dat vertelde bij mijnheer Cupedo en ook bij de voetbalclub hebben die de hoofden bij elkaar gestoken en burgemeester van Dijk geraadpleegd.

Je gelooft het niet, nog datzelfde weekend hadden we een huis, Roerdomplaan 11 kwam beschikbaar!

Burgemeester van Dijk heeft er ook voor gezorgd, dat er een voetbalveldje kwam naast de school. Hij toverde ergens 4000 gulden vandaan, de Heidemaatschappij kwam het aanleggen en we hadden een eigen voetbalveld!

In 1968 had je het gedoe met de Mammoetwet. Ik ben in dat jaar bij de de Glopper MAVO gaan werken, vlak naast de Slotschool. Later kwam daar de Sociale dienst, en de school verhuisde naar de Alkenlaan en hoort nu bij Scholengemeenschap "Het IJsselcollege." Ik gaf er Frans en Geschiedenis, en na vier jaar ook Engels.

Geschiedenis is een echte hobby van mij, het is fijn om al die verhalen te vertellen.

Het is eens gebeurd, dat ik met een ouwe schoolplaat erbij, de geschiedenis van de Noormannen vertelde. In de pauze was er daarna groot lawaai op het schoolplein, ze waren het verhaal aan het naspelen en in gevecht geraakt!

We maakten ook grote projecten, eens hebben we een Egyptische tempel nagebouwd. En ook een grafkelder, door het hele gebouw hingen grote tekeningen, het heeft nog in de krant gestaan.

Ik ging met de leerlingen naar musea, en met de examenklassen naar Parijs en naar Londen.

We gingen naar Limburg, om fossielen te zoeken.

Ik heb een fijne tijd gehad bij het onderwijs.

In die tijd was het nog: Alle tijd voor de leerlingen en zo kort mogelijk vergaderen!

Daarnaast had ik de sport, en ik was lid van het OranjeCommite, daarvoor moest ook van alles georganiseerd worden. Bijvoorbeeld bij de Bevrijdingsfeesten in 1965.

Toen werden er broodjes van bakker Roos gedropt op het Slotplein!

Tenminste, dat was de bedoeling.

We hadden speldjes in die broodjes gedaan, want je had toen de speldjes rage, en er een parachute aan bevestigd. Een kennis van mij had een helicopter, en die zou ze op het Slotplein droppen. Maar de wind stond de andere kant op, en alles belandde in de Merelhoven, waar een run op de broodjes ontstond!

Er was een vreugdevuur op het eilandje waar het kasteel heeft gestaan.

En er was een halve marathon georganiseerd, VVCapelle hielp ook mee met de organisatie.

In de winter waren er schaatswedstrijden, eerst op de slotgrachten, en later op de oude ijsbaan bij de Silkeborg.

Daar hebben we op een Koninginnedag, ik weet niet meer in welk jaar, ook wel eens stokcar races gehad. Daar waren de EHBO, de Brandweer en de Politie bij betrokken.

En op de oude ijsbaan hadden we kanowedstrijden in de zomer.

In 1972 zijn we verhuisd naar de Wiekslag, we hadden inmiddels twee kinderen, en de derde is aan de Wiekslag geboren. We hebben twee dochters en een zoon.

Daar was een klein trapveldje waar de jeugd kon voetballen. Daar heb ik ook wedstrijdjes georganiseerd. Maar toen kwamen de plannen voor d'Amandelhof, natuurlijk precies op ons voetballandje.

Buurtbewoners protesteerden tegen de bouw, het zou zoveel zon wegnemen.

Op zo'n vergadering, waar ook de architect aanwezig was, vroeg ik aan hem of ik iets mocht verplaatsen aan de maquette. Dat vond hij goed en hij keek wat ik deed. Ik zette toen het hele gebouw in een iets andere richting, zo zouden we nog een beetje van het winterzonnetje in onze huizen krijgen.

Ja, dat kan, zei de architect!

En we kregen een mooi voetbalveldje achter het bejaardentehuis.

Later is dat een hertenkamp geworden.

In 1972 was ik betrokken bij de oprichting van een filiaal van avondschool Mercurius, gevestigd in de de Glopperschool en ik ging er ook les geven, Frans en geschiedenis. Aanvankelijk had Frits Bouma de leiding, en die heb ik later van hem overgenomen, tot 1986.

In 1973 wandelde ik met mijn vrouw langs de nieuwbouw aan het Rogaland. De sfeer van die buurt beviel ons zo goed, dat we er dit huis kochten, waar we nu nog wonen.

Tussen de bomen door zie je de schittering van het water van de oude ijsbaan.

In 1979 bestond de de Glopperschool 25 jaar.

Toen hadden we zes dagen feest!

Dat was een drukke tijd.

We moesten ergens geld lospeuteren voor de prijzen van de Bingo.

Er waren restaurants in de school.

We hadden niets tegen de leerlingen gezegd, het leek een gewone schooldag.

Toen ze binnen waren moesten ze hun tassen inleveren en we begonnen met een groots opgezette vossenjacht, de leerkrachten liepen verkleed door Capelle en die moesten ze opsporen.

Op het schoolplein was een motortrail. De kampioen van Nederland was uitgenodigd. Er waren brommers en motoren, een geweldig feest!!

Werk zat, dus."

Dat Leen van Wingerden uit de dienst is ontslagen, omdat hij geen talent voor organiseren had, daarvan heeft hij in de loop van zijn leven het tegendeel afdoende bewezen!

In 1991 kwam het boek CAPELLE AAN DEN IJSSEL de geschiedenis, uit. Daarin heeft hij het hoofdstuk over het onderwijs geschreven.

In de vacaties ging de familie op reis, heel vaak naar Frankrijk want die taal spreekt de heer van Wingerden vloeiend. Ze gingen naar de Provence en naar de Savoie.

Ook naar de wintersport gingen ze graag.
En daar, in 1991, sloeg het noodlot toe!
Er raakte een ski los en Leen van Wingerden viel 70 meter diep in een ravijn, en brak zijn rug.
Ook verbrijzelde hij een schouder!
Vier jaar moest hij revalideren. Dankzij zijn sportieve leven is dat aardig gelukt. Maar helemaal goed is het nooit meer gekomen, hij zwemt nog steeds met de minder validen om zijn conditie op peil te houden.
En hij kon niet meer terug naar het onderwijs.
En zit hij sindsdien werkeloos thuis?
Wel nee, hij is weer jeugdtrainer geweest bij VV Capelle, nu omdat zijn kleinzoon daar speelde.
Van 2000 tot 2009.
Hij heeft ook altijd getennist, en helpt nu bij de organisatie van het Herfsttoernooi, dat Karel van Delft Memorial heet.

En dan nog het wielrennen.
Dat is altijd zijn grootste passie geweest.
Vooral de Tour de France, daar weet hij alles van.
Alle soorten documentatie en dikke fotoboeken, die kan je bij hem vinden.
Op een ervan staan op de eerste pagina allemaal handtekeningen van renners. Bien etonne de se trouver ensemble, staat erbij.
Sla je nog een bladzij om, dan zie je Leen, tot zijn eigen verbazing!

Hij gaat er ook altijd kijken, in Frankrijk.
Dit jaar in Zwitserland, in Morzine.
Dus toen in 2010 de start in Nederland was, en zelfs in Rotterdam, was dat zijn kans, LE GRAND DEPART, dat kon hij toch niet missen?
Dus ging hij die dag al vroeg op pad, naar het Luxortheater, want daar gebeurde het!
Een officieel document had hij niet, maar met een paar anderen liep hij er gewoon naar binnen.
En toen begon een onvergetelijke dag.
Zijn dochter heeft er een prachtig fotoboek van gemaakt.
Daarin zie je Leen van Wingerden op de foto met al die beroemde kerels, lachend en pratend.
Hij ontving gasten, tolkte waar dat nodig was, wees mensen de weg, deed alles wat zich maar aandiende. Jules Deelder vereerde hij met een gedichtje van zijn hand.
Van burgemeester Abutaleb kreeg hij later een bedankbrief.
Er is ook een documentaire van gemaakt, TOEN ZIJ VAN ROTTERDAM VERTROKKEN.
Daarin kun je Leen aan het werk zien.
Er stond een stuk in het Algemeen Dagblad, en de Telegraaf schreef zelfs: Zonder Leen geen tour!!

Leen van Wingerden heeft ook voor de jeugd in Capelle wel wielervedstrijden georganiseerd, hij heeft veel voldoening gehad van zijn werk op school en alle andere activiteiten, maar deze belevenis, dat was echt de slagroom op de taart!!!

Opgetekend door Wil van Kooij-Seinstra. October 2011.